

Credincioșii creștini în calitate de copii ai lui Dumnezeu, în Epistola către evrei

Este evident faptul că în *Epistola către evrei* suferința Mântuitorului joacă un rol foarte important, iar scopurilor și semnificațiilor ei le sunt alocate secțiuni destul de întinse din cuprinsul scrierii. În 12.1-11, de la suferința Domnului Hristos, scriitorul biblic îndreaptă atenția destinatarilor către suferința pe care o experimentează Biserica.

Cu siguranță, el nu-și propune să dezvolte o teologie a suferinței umane, așa cum se poate spune că a procedat cu cea a Mântuitorului. Totuși, el subliniază un anumit scop cu care Dumnezeu folosește suferința în relația cu poporul Său, acela de a-l disciplina, dăciplină care la rândul ei este foarte importantă în educarea comunității sfinte în vederea maturizării ei duhovnicești.

Suferința prin care treceau destinatarii *Epistolei către evrei* era una provocată de reacțiile ostile ale conaționalilor lor, poate și a autorităților în anumite cazuri, din cauza numelui de creștini pe care îl purtau și, bineînțeles, a modului de viață diferit pe care îl trăiau. Acesta este și unul din motivele pentru care unii dintre ei erau tentați să revină la iudaism, religie care nu-i expunea la atâtea presiuni sociale. De aceea și scriitorul biblic îi avertizează că uită anumite adevăruri sau că sunt pe cale de a le uita. Anume, că prin însăși suferința lor ar trebui să cunoască prezența lui Dumnezeu alături de ei și dragostea lui părintească. După ceea ce găsim scris în v. 8, s-ar părea chiar că suferința este absolut necesară credincioșilor, pentru că această experiență, pe lângă altele, face din ei copii ai lui Dumnezeu. Numai trecându-i prin suferință, Dumnezeu își poate îndeplini scopurile cu copiii

Săi, scopuri sintetizate în textul nostru prin ideea de a deveni părtași sfințeniei Lui. De fapt, comentează Sfântul Ioan Hrisostom, prin ceea ce li se părea a fi depărtare de Dumnezeu, prin aceea trebuiau să știe că sunt aproape de El. Cei care, dimpotrivă, nu au parte de disciplinarea prin suferință sunt numiți copii ilegitiți și nu fac parte nicidecum din „*Biserica celor întâi născuți, care sunt scriși în ceruri*” (12:22).

Comparând lucrarea suferinței în credincioși cu disciplinarea pământească, autorul epistolei amintește faptul că părinții pământești sunt demni de respectul fiilor și datorită disciplinării pe care le-au administrat-o la timp. Aceasta, însă, a fost una supusă imperfecțiunii umane; uneori exagerată, alteori nejustificată sau părtinitoare, dar întotdeauna bine intenționată. Cu cât mai mult, Tatăl ceresc, care este desăvârșit, va merita respectul copiilor Săi pentru o disciplinare fără cusur. Referindu-se la intenții, scriitorul biblic enunță cea mai nobilă intenție cu care Dumnezeu își educă fiii și fiicele – aceea de a-i face părtași sfințeniei Sale.

Prin această alegorie, scriitorul mai sugerează și faptul că beneficiile acestei experiențe de cele mai multe ori nu apar imediat. Ele nu sunt percepute decât în trecerea timpului, pe măsură ce poporul lui Dumnezeu crește duhovnicește și devine într-o măsură tot mai mare părtaș sfințeniei Tatălui. În 12.7 este folosit verbul *upomenô* (a răbda) tocmai pentru a descrie abordarea suferinței, pentru că ea trebuie răbdată, iar credinciosul trebuie să rămână consecvent în relația sa cu Dumnezeu, dovedind aceeași loialitate ca și atunci când are parte de alte binecuvântări. **CIPRIAN FLAVIUS TERINTE**

Sărbătoare la Ceanu-Mare

Duminică, 13 iunie a.c., în comuna Ceanu-Mare, județul Cluj, a avut loc sărbătoarea consacării unui nou locaș de închinare.

Cuvântul de deschidere l-a avut pastorul Mircea Deteșan, care, împreună cu primarul comunei au tăiat panglica inaugurală, după obiceiul locului, după care a coordonat lucrarea din acea zi, predica de bază și rugăciunea de consacrare a noii Case de rugăciune revenind pastorului Aurel Moldovanu, președintele Comunității Regionale Cluj.

Au participat pastori și slujitori din satele și orașele limitrofe precum și sponsorii principali, care sunt doi fii ai satului și care acum locuiesc în SUA, frații Aurel și Costan Șomlea. Un alt frate, tot din SUA, care a

contribuit prin dărnicia lui la construirea Casei de rugăciune a fost reprezentat de fratele lui, Nelu Felecan.

Pentru toate, Dumnezeu să fie slăvit în veci!